

Józan Parasztész helyeslése Nagy Gergelynek az Alföldről a Rába-völgybe

Győri-Nagy Sándor blogján a „**Vendégek**” rovatba 2026.09.07-én feltöltött írásra reagálok alább (<https://moef.hu/vendegek/komlex-vizmegtartas-a-civilizalt-tajban-a-felso-raba-volgy-peldajan/index.html>).

Az írás eredetisége nem lep meg. Inkább lenyűgöz, hogy a Szerzőnek nem vette el a kedvét a közérdekű megszólalástól *hasonlóan nagyívű vidékpolitikai gondolatainak* korábbi sorsa. Lásd: <https://moef.hu/mof-eki/elso-kozlesek/koz-elet/NagyGergely-FURDO-VAROS-REGIO-Egy-halalra-szant-okoszocialis-vidékfejlesztési-koncepció-Ny-M-on/index.html>, avagy a 2010–2026 közti vidékpolitikai nomenklatúrának több formában és többféle fórumon felajánlott, többszerzős „*fenntartható újratanyásítási koncepció*”-jának ismétlődő, türelmesen összezáró agyonhallgatása <https://moef.hu/mof/mukodes/hosszutavu-projektek/ujratanyasitasi-modellprojekt/a-mof-fenntarthato-ujratanyasitasi-modellprojektje/index.html>

Tudom, hogy Szerző nem csupán különleges vidékfejlesztési gondolatok gazdája volt harmincnehány éves fiatal PhD-s földrajzkutatóként, hanem alakító résztvevője is az *első hazai tájvízviisszatartó modellprojektnek*, amelyet a 2013-ban magyar, angol, német nyelven megjelent „*Tanyawatershed*” c., négy szerzős könyvben mutattak be a Magyar Vidéki Hálózat előtt *Budapesten*, a szokott eredménnyel: *minden szakmai visszhang és jóakaró megfontolás nélkül*.

Még 2026 elején is osztottak szét ebből a könyvből tetszőleges példányszámot *Kiskunmajsán*, a járási települések polgármestereinek, akik az áprilisi választások után az új miniszterelnököt mégse Csólyospálosra, a 2012–2013.évi semlyékvíz-visszatartási projekt helyszínére kísérték, hanem Marispusztára, a tévében is alaposan bekolompolt *majσαι szürkevíz-projektet* látni.

A szürkevíztől tudjuk, hogy *tisztított szennyvíz*. Az ipari civilizáció nem természetes vize, szétvezetve a *természetes tájban*, amitől az nem válik természetes vízzé, csak a táj még inkább civilizált tájjá. A blog „Vendég”-e meglepő fordít a problémán: mi lenne, ha a természetes vizeket vezetnénk szét a *civilizált tájban*? Ha a *táj természetes vízműködéseit* adnánk vissza magunknak? Nem természetesedne vissza, tán annyit, hogy mindenki nyerjen rajta?! A táj, a víz, az ember, a gazdaság?

A „Vendég” csak „ötletnek” nevezi, nehogy megijedjen az újdonságon az, aki szeret hátradőlve, karosszékekben, könnyedén gondolkodni. Vagy inkább nem gondolkodni. Azaz élére állítani, komolyan venni a veszélyeket, amelyek a fölösleges, vagy a végig nem vitt civilizációval járnak, és nem visszafordíthatók, nem jóvátehetőek? Én inkább arra hajlok, hogy vegyük komolyan, becsüljük meg a civilizációnkat. Ne „ámblok”, hanem, hogy a javunkat is szolgálja, ne csak az osztalékunkat. Ezért teszem hozzá a „Vendég” gondolataihoz a magaméit az ő logikája szerint.

Ő azt mondja: vezessük vissza a természetes vizet a civilizált táj struktúráiba, ahol annak helye volt, s ma is megvan. Ma is biztosítható, csak akarnunk kell. Közös érdekből, együtt, „szakmaközi” együttműködéssel. Nagyon szokatlan ez, de nézzük csak: lehetetlen-é? Vagy csinálja csak mindenki a magáét, és ne szóljunk egymás dolgába! Söpörjön mindenki a maga háza előtt, és akkor nem lesz baj... Nem?! Akkor szépen a vízügy magától megelőzi a részint általa okozott *tájvízvízhiányt*? A parasztok nem beszántják az útmenti árkokat, hanem maguk áldoznak fel ilyen célokra területeket, sőt erdősítik is ezeket az utaktól biztonságos távolságokra, gondozzák őket lelkiismerettel, nyesegetik, elhasználva a tűzifatermést, a látást elfedő bozótot, időben láthatóvá téve a kiugró vadat, megelőzve a vadbaleseteket, vagy, hogy ne öljenek vétlen embereket a lezuhanó ágak az utakon,

településeken kívül és belül, ahogy nemrég egy kedves vidéki városunkban, *Kiskunfélegyházán*, ahol egy éltes platán lapított halálra egy hazafelé motorozó fiatal sportolót:

NG zseniálisgondolatára föl kell figyelni. Alapkérdés, hogy a 3. évezred elejére végletesen kiszáritott civilizált tájba vissza kell hozni a vizet. Ezt egy indiai visszavizesítési projekt példáján egy polihisztor bajor gépészmérnök fejtette ki 2013-ban, Magyarországon¹. De a civilizáció módján, és kialakult keretei közt kell visszahozni, különben a bolygó kerül végveszélybe, s vele együtt civilizációs vívmányaink is, teszi hozzá fölemelt ujjal a rendszerlátó fiatal menedzser.

Miről is beszél?: *„A vízvisszatartásról gyakran úgy gondolkodunk, mintha teljesen új infrastruktúrát kellene létrehozni. Pedig a Felső-Rába-völgyben ennek jelentős része már ma is rendelkezésre áll. Az utak, vasutak, mezőgazdasági utak, töltések és átereszek sok esetben keresztelik a patak völgyeket. Ezek a létesítmények megfelelő átalakítással vagy kiegészítéssel természetes vízkormányzó pontokká válhatnak. Ha ezeket a mederben elhelyezett szabályozható duzzasztókkal egészítjük ki, akkor a víz nem csupán a mederben marad, hanem szabályozott módon kiléphet a széles völgytalpakra.”*

Ugyanezzel a logikával településeken, a közutak mentén sem a „*gyilkos fákat*” kell kivágni! Éppen, hogy többre van szükség, de *nagyobb közgondosságra, nagyobb távolságra az utaktól, nagyobb közelségre gazdaság és természetóvás közt!* Olvassuk el még egyszer! Fontoljuk okosan tovább NG gondolatait! ([NAGY GERGELY \(KÖRMEND\): KOMPLEX VÍZMEGTARTÁS A CIVILIZÁLT TÁJBAN A FELSŐ-RÁBA-VÖLGY PÉLDÁJÁN - GYNS Blog](#))

1 Ott voltam a szegedi nemzetközi konferenciájukon 2013. július 26-án, amelynek a címe **„Víz és vízhiány a tájban. Mit (ne) tegyünk?”** volt. Az indiai Watershed-projektjeiről. nemzetközileg ismert R. SCHLEICHER-re még Szegeden se volt kíváncsi a Vízügy. Pedig az ő támogatásával jelent meg még ugyanazon évben a háromnyelvű konferencia-kötet is. ISSN 2060-3479; ISBN 978-963-87931-4-0